

Повороти долі Василя Шеремета

У житті часто трапляється, що якийсь поворот долі змушує йти в зовсім іншому напрямкові, де на шляху зустрічаються нові випробування, цілі й уподобання. Це схоже на тихе полювання в осінньому лісі, де поворот праворуч або ліворуч приведе до цілого черена грибів, чи навпаки - оминеш оту природну красу, залишивши її за своєю спиною. З цим повністю погоджується житель села Мале Вербче Василь ШЕРЕМЕТ. Свого часу він обрав професію столяра-тесляра й різьбляра по дереву в Сарненському ВПУ-22. Але змушений був учитися лозоплетінню, й завдячує цьому випадковим обставинам. Таким, що допомогли йому відкрити ще одну стежку в житті, де вже не заблукає й не зіб'ється з дороги, адже має чіткий орієнтир. Але про все по черзі.

Народився Василь Шеремет у с. Миропіль Житомирської області Романівського району. Його батько виходець із Мале Вербчого, одружився з місцевою дівчиною. Так утворилася нова сім'я, в якій згодом на світ з'явилося двоє синочків: Василь і Сергій. Недовго хлопці тішилися батьківською любов'ю й тою теплотою, що з перших днів обігрівала їхні серця. Коли старшому Василеві виповнилося три роки, а Сергієві, тільки один — тато раптово помер. Не стало найдорожчої людини, і

той, хто притуляв їх аж до самого серця й вицілював у рожеві щічки, навки закрив очі й полишив земну ходу. Важко було Василю, хоч мало що й розумів про життєвий шлях людини. Закінчив чотири класи місцевої школи, ще рік ходив у сусідню Вільшанку. Згодом дід Іван, дізнавшись про те, як живуть його внуки, забрав обох до себе, в Мале Вербче. Адже відколи їх батько полишив цей світ, ненька пішла не тією дорогою, якою має йти жінка, й перш за все мати. Хлопці

зовсім не відчували материнської опіки й подвійної любові за себе й за батька. А в діда й баби зростали доглянутими й зігрітими щедрістю й необмеженою любов'ю, якої їм так не вистачало. Але невдовзі помер і дід Іван. Знову в дитячій смерті ще однієї близької людини залишився рубець на зовсім юних серцях.

Василь, закінчивши місцеву дев'ятирічку, пішов здобувати освіту у ВПУ-22. Вже через півроку викладач, який навчав різьбі по дереву, звільнився з роботи і їхню групу перевели на лозоплетіння. Як правильно вправлятися з лозою, показувала Тетяна Костючик. Її фантазії в лозоплетінні, старанність і наполегливість передалися і юнакові. Перше, чого навчився, - це плести кошики. Важко спочатку було опанувати науку, але, як говорять, старання й труд усе перетруть. Згодом почав братися за більш складні конструкції: вази різних типів, підставки під квіти, абажури, побутові меблі, крісла-гойдалки і т. д. Щоб ще більше вдосконалити свою майстерність і дати волю власним задумам, часто з друзями-одногрупниками ходили до Случа й заготовляли лозу. Багато робіт поповнювали різноманітні виставки-конкурси. А одна спільна з другом Миколою Кокорою в Рівному, де презентували дитячі меблі, зайняла перше місце в області. В гарнітур входили два стільці, диванчик і столик.

Найбільше любив у студентські роки перед Великоднем плести кошики й продавати їх на ринку. Так за свою нелегку роботу й отримував перші гонорари. Це допомагало й заохочувало ще більше розвивати свій талант. Мав неаби-який стимул, коли бачив, як випромінюються очі в покупців, коли брали хороший і якісний виріб за помірну ціну. Великодні кошики виходили по-своєму оригінальними й вирізнялися творчим підходом, індивідуальним стилем. Та про них на деякий час довелося забути, бо після закінчення ВПУ-22 пішов опановувати професію слюсаря-автомеханіка у ВПУ-21. Там теж зумів залишити слід в історії навчального закладу. На базі училища у 2009 році проводили змагання серед слюсарів таких же закладів області, де потрібно було обґрунтувати свої знання не тільки теоретично, а й практично. Василеві вдалося вийти переможцем і тут. На всеукраїнських змаганнях, що проходили в Донецьку і де був єдиним представником Рівненщини, серед двадцяти п'яти конкурсантів посів одинадцяте місце.

Але виграні конкурси від двох училищ не допомогли здібному хлопцеві знайти роботу, тому змушений був повернутися в село й там застосовувати набуті знання. Велосипедом їхав до Горині, заготовляв лозу й продовжував конструювати вироби на продаж. Та з цим

не розженешся, не завжди знаходився стабільний покупець, тому шукав заробітку на будівництвах в інших містах. Коли вертався додому, обов'язково брався за лозу. А пасти череду корів і не сплести бодай кошика - вважав за гріх. Багато односельців, та й не тільки, на Христове Воскресіння поспішають до церкви саме з великод- ! німи кошиками Василя Шеремета. У Свято-Воскресенському храмі с. Мале Вербче парубок прислужує отцю Василю й там має змогу підсобляти тим, хто ще не має власну корзинку.

«Скільки за один день можна сплести кошиків?» - запитую. «Якщо враховувати час на заготівлю лози та її обробку, - зізнається майстер, - то десь чотири-п'ять». «А чому саме великодні кошики стали пріоритетними у твоєму таланті з лозоплетіння?» - цікавлюся. «Тому, що зі святом Христового Воскресіння пов'язані особливі звичаї, які передаються з покоління в покоління століттями.

Одним із найважливіших серед них є освячення продуктів під час всенощного Пасхального богослужіння. Зазвичай продукти в кошик сім'я складає в суботу ввечері, накриваючи його спеціально вишитим рушничком. І мені приємно, що в цей світлий празник люди користуються саме моїми виробами».

Ось такий він — 22-річний чоловік, який зовсім нещодавно, саме перед великоднім постом, одружився. І символічно, що гроші, що дарували на весіллі, кидали саме в сплетений нареченим кошик. До того ж, уже має й своїх учнів і послідовників, які з радістю переймають у нього досвід. Приміром, навчив плести такі ж зручні, легкі та красиві коші й свого друга Олександра Мельника, який нині живе в Бутейках і там поширює мистецтво лозоплетіння. Упевнений, що завдяки таким талановитим молодим людям, як Василь Шеремет, Великдень стає ще радіснішим і бажанішим святом.

Василь ТИТЕЧКО.